

## Гавин Смит - „Война в небесата“

### Подвижният град (отново)

Защо пак се присетих за Куче 4? Просто поредната патаклама, макар и голяма. Поредният шибан последен отпор. Ръката ме болеше. Протезата, де.

– От чистотата е! – виеше в лицето ми Мадж. – Чистотата на прахчето. Сигурно са му турили отрова за плъхове. Обаче цветът... толкова бял, толкова, толкова *девствен!*

Горещеше се здраво над купчинката кока, подредена върху парче пластмаса в скута му.

– Бял е, защото са го избелили – изръмжах.

Отчаяно се мъчех да се ориентирам наред пясъчната буря. Като за толкова голям, разнороден конвой човек би си помислил, че Подвижният град би се движил по-бавно. Вместо това трябваше да се осланям изцяло на информацията от сензорите на колата ни.

Триизмерната топографска карта на вътрешния ми дисплей ми показваше къде са останалите превозни средства. Относително. Всички ми се струваха неразумно близо. Виждах само стена от прахоляк и пръст, сякаш непреодолима. На теория Рану караше мотор сред тази гадост. От време на време огромно колело на нечия машина изникваше току до нас и ни засипваше с пръст.

Мадж изшмърка една магистралка. Принудителното откъсване от наркотиците му беше повлияло много зле.

– Това наистина ти липсваше, нали? – попитах.

– Нямах си представа, друже! Искаш ли и ти?

– Не, Мадж. Не ща да си изключвам носовите филтри наред този облак от нечистотии.

– Както щеш.

Той сви рамене и шмръкна отново. Вече се бяхме нагледали на произшествия. Е, по-малко произшествия и повече автомобилен дарвинизъм в действие – жертвите бяха най-вече по-дребни машини, подобни на нашата. Не преценявах мястото си в подредбата на нещата и попадаха я под гумите, я под гъсеничните вериги на някои от гигантите. Не се изненадвах, че произшествията са причина номер едно за смърт тук. Но си имаха сериозна конкуренция в лицето на токсичните, а понякога и облъчени Мъртви пътища. Последния път го бях изпитал на гърба си. Мъртвите пътища бяха поразената, замърсена пустош, спускаща се надолу от Източното американско крайбрежие, резултат от Последния човешки конфликт преди двеста и петдесет години, както и от безконтролното промишлено замърсяване, последвало финансовия колапс на страната.

Изненадващо чак трети в черната хроника се подреждаха междуособиците между различните номадски банди. Ние пък бяхме тук, за да видим можем ли да се намесим сред факторите за смъртност из тези места. Имах класическа причина за това: сметки за уреждане.

Преди да дойда тук, бях щастлив пенсионер – освободили ме бяха, задето Те се бяха опитали да ме одерат жив в колониите по време на неспирната война. Не, излъгах. Всъщност бях нещастен пенсионер, защото не познавах друго – всички останали бяха на моя хал. Но бе лесна за преглъщане беда.

Тогава старият ми командващ офицер, майор Ролистън, първокласно копеле от главата до петите, реши да ме измъчи, като ме прати подир Техен диверсант. Предполагахме, че е нинджа – наш си жаргон за една от Техните машини за мокри поръчки. Един такъв беше избил повечето Жребци, стария ми отряд от САС.

Не беше нинджа; ако беше, щеше да е по-просто, пък макар и доста по-фатално за мен. Беше Посланик. Криеха го шайка проститутки от нефтените платформи в река Тей

покрай Дънди, където бе израснал мизерен градец. Така срещнах Мораг и много, ама много си усложних живота, като си позволих да противореча на Ролистън. С Мораг избягахме в Хъл (все най-хубавите местенца ми се падат, от армията още е така), заедно със свалената на външна памет същност на Посланика, и се съгласихме, така да се каже, да помогнем на Езичника, един компютърен хакер, да създаде електронно божество в комуникационната мрежа на човечеството.

Ролистън, разбира се, се възторгна от неподчинението, предателството и привидната ми измяна срещу човечеството, така че изпрати какви ли не интересни господа и дами да ни открият и убият. Например, но и не само: Рану Нагаркоти, гурка, бивш САС-овец, който преди да ни погне, се шляеше през пясъчните бури, както и Сивата дама, г-ца Джозефин Бран, сама по себе си най-страшната част от и бездруго страшните специални части.

Опожарихме Хъл. Езичника, Мораг и аз отлетяхме за Ню Йорк. С Рану се сритахме здраво, по-скоро той ме срита. Но после се присъедини към нас. Сигурен съм, че е имало и по-лесни начини да го привлечем на своя страна. В Ню Йорк се срещнах със стария си приятел Хауърд Маджи – галено Мадж. Спечелихме на своя страна и Бейлор, ненормалния крал пират на нийоркските развалини, макар че се наложи да го поубеждаваме – помогна ни, по някаква неясна причина, и това, че Рану ме беше пребил, както споменах. Бейлор беше всевъзможно ъпгрейднат киборг, оформил тялото си по подобие на морски демон от някаква вехта митология. Мадж пък ни свърза с двама пилоти, с които много исках да говоря, Гиб и Бък. И двамата бяха работили в същия сенчест свят, от който бях и аз. Бяха личните шофьори на Ролистън и Сивата дама, а колата им – тежко въоръжен и брониран кораб с векторна тяга. Гиб и Бък последни бяха видели най-добрия ми приятел Грегър на Куче 4, след като в предсмъртните си гърчове един от нинджите Им го бе заразил. Двамата пилоти се криеха в Подвижния град. За това дойдохме първия път, когато ми се случиха някакви безпричинни и ненужни гадости.

Гиб и Бък ни казаха, че са откарали Грегър на сондата на Атлантида – един от орбиталните асансьори, градове сами по себе си, обрамчили Екватора. Открихме Грегър в лаборатория дълбоко под водата. Работодателите на Ролистън, Кликата, експериментираха върху него. Умиращият Нинджа някак се бе съединил с Грегър, превърнал го бе в хибридна форма между човек и един от Тях. Кликата бе сенчеста групировка от корпоративни босове, военни и шпиони. Тъй че ни преследваха някои от най-могъщите хора в света, бяхме в компанията на хибрид-получовек и ни издирваха за предателство срещу расата ни.

Открихме, че не Те са започнали войната, както ни набиваха в главите. Били сме ние – и по-точно Кликата. Не само това, но и са научили Тях – доколкото ми стана ясно, Те първоначално били просто нещо като безвредни космически корали, – да се бият. Сторили го чрез това, което Езичника наричаше негативни стимули. Аз го нарекох „скъсали са ги от бой“.

И тъй, бяха ни подмамили през последните шейсет години да водим война, предвидена никога да не свършва. Още не ми е ясно защо точно. Навярно е имало нещо общо с власт, контрол, алчност и други такива хубавини. Мадж обаче твърди, че членовете на Кликата имали сексуални проблеми. Той обяснява с това много от особеностите на хората, които не понася, макар Мораг да отбеляза, че повечето от Кликата са мъже. Също така ония работели по своя собствена версия на Бог, наричали я Демиург. Само че вместо да поведат мрежата към самоосъзнатост и електронно всепознание (никой уважаващ себе си кашик не би трябвало да използва такива думи толкова често, колкото аз), те искали просто да я контролират.

Колкото повече се влошаваше положението ни, толкова по-налудничави планове ни хрумваха. Решихме да програмираме Бог винаги да говори истината и никой да не може да го контролира. Знаем защо го направихме, но често ми се струва, че можеше да ни е от полза, ако беше останал под наш контрол. Превзехме с вирнати оръжия един медиен възел в Атлантида и пуснахме Бог в мрежата. И изведнъж цялата информация стана достъпна за всички. После Мадж излъчи доказателствата за престъпленията на Кликата срещу човечеството и срещу Тях.

След разпространения по цял свят спор с Ролистън и Винсънт Кронин, говорителя на Кликата, добричкният майор и Сивата дама се опитаха да ни убият. В случая с Бък успяха. Размяната на насилствени аргументи беше доста едностранчива, защото се оказа, че майорът е подсилен, не знам точно как, с Техни подобрения. Крачеше през огъня на релсотрони като през ветреца.

Бяхме разкрили доста от тайните на тези типове, а те бяха много и ни бяха ядосани. Но много бяха и онези, които жадуваха кръвта на Кликата. Повечето от членовете ѝ бяха дърти шишковци, живи благодарение само на машинариите си, тъй че тълпата бързо се справи с тях.

Посланик ни беше казал, че Те искат мир. Ние също го искахме. Ура, войната свърши! Само дето Ролистън и Кронин се измъкнаха. Избягаха с фрегати от ново поколение, също подсилени с Тяхна технология, и с помощта на плашещо добри хакери, които според нас използваха софтуер, извлечен от проекта Демиург. Фрегатите – които явно сега са се нарекли „Черните ескадрони“, – се насочиха към четирите колониални системи на Сириус, Лаланд, Звездата на Барнард и Проксима. Мислехме, че планът им е да превземат комуникационните мрежи във всяка система с Демиург – така щяха да контролират информацията там и да спечелят на своя страна колониалните военни сили.

Мислехме и че ще се опитат, с биологичен агент, извлечен от Тях и разработен в проекта Кром, да заразят, подчинят и контролират тези от Тях в системата на Сириус. Така се върнах там, в най-неприятното за мен място, към което обаче мислите ми все ме теглеха.

И с друга цел отидохме в системата на Сириус. Може би защото умирах от радиационно отравяне, или защото на Мораг много ѝ се ходеше. Изненадах се колко по-зле беше в сравнение с предните ми посещения. Облечени в екзоброни Мамелюк, излязохме в Космоса – напуснахме напълно функционален космически кораб и инфилтрирахме Кучешките зъби. Това е астероиден пояс в системата на Сириус, където Те са най-многобройни. Планирахме да открием вируса/спорите на Кром, за да не Ги заразят.

Мораг имаше различен план. Остатъците от Посланик още живееха в невралната ѝ кибернетика и тя искаше да общува с Тях. Напусна ни. Не знаехме обаче, че когато Ролистън ни бе нападнал при сондата на Атлантида, е заразил Грегър с Кром. Превърнал го бе в оръжие роб, носещо чума в себе си. Бяхме компрометирани. Милиардите от Тях там решиха да ни избият. Това го разбирах. Малко повече ме изненада опитът на Грегър да асимилира и измени Тяхната плът и да Ги зарази, тъй че Ролистън да може да Ги контролира.

Бейлор умря. Най-после отвори окото си. Каквото и оръжие да криеше там, почти успя да затрие Грегър. „Почти“ не беше достатъчно. Старата гад обаче си подари воинската гибел, за която мечтаеше. Само че Гибя уби Грегър. Летеше с *Копието*, кораба ни. Захвърлил всяка предпазливост, връхлетя Кучешките зъби, като поемаше огън на всеки сантиметър, но стигна до Грегър и детонира двигателите и товара си. Направо дезинфекцира целия район. Никога не бях виждал нищо, подобно на стореното от

Бейлор и Гиби. Мислех, че такива моменти отдавна са отминали, ако изобщо са съществували.

И така, вместо да очакваме мир, очаквахме междучовешка война – над двеста и петдесет години след като си бяхме обещали, че повече няма да си го причиняваме. Бяхме решили, че цената е твърде висока... Но ето че очаквахме да я платим, половината човечество срещу другата половина. Ние си бяхме виновни. Всъщност, не точно – Кликата беше виновна. Ролистън и Кронин бяха виновни. Ние бяхме просто катализаторът.

От предателството на Грегър ме заболя. Много. Ала макар че звярът бе с неговото лице, Ролистън бе създателят му. Не моят приятел стори това. Приятелят ми бе загинал в сондата, когато Ролистън е инжектирал в главата му Кром. Ролистън толкова пъти се бе опитал да убие и мен. Плачеше си някой да му види сметката. Не от мъст, макар че би било хубаво. Просто трябваше да се случи, ако и да не можех да го сторя аз.

Бяхме играли с невъзможни залози, но спечелихме. Поне някои от нас. Така де, бяхме още живи – броя го за победа. Бяхме в навечерието на нова междучовешка война, но моята борба беше приключила. Бяхме сторили достатъчно, нали така?

Друг да му мисли. И не просто бях уморен. Знаех, че съм на една престрелка от смъртта, ако онзи отсреща знае какво прави. Никога не съм вадил особен късмет, и с останалите от нас беше така – късмет за нас почти не оставаше, – но този път бях насиллил и малкото си късмет до краен предел.

Мораг не се съгласи. Искаше да продължи до края. Използва някакви думи от запаса на младите, на вечните оптимисти, неща като „чувство за дълг“. А може и да не е била оптимист, може би е искала да умре. Все пак майка ѝ я беше продала за шепа кристал, да проституира. Имаше най-малко късмет от всички ни – защо да го насилва? И все пак го стори. Аз не можех повече. Помислих, че ще се разплаче, когато ѝ го казах. Не исках да я разплаквам, нищо че един Бог знае колко пъти бях успявал. Просто е хубаво да знаеш, че на някого му пука достатъчно, за да плаче. Но очите ѝ вече бяха кибернетични. Подобно на всички нас, безкрайната шибана война я караше да продава човешката си същност, парче по кибернетично парче.

Моята война обаче беше свършила.